

A TESTTÉ LETT ISTEN

„És az Ige testté lett és lakozék mi közöttünk” (Jn. 1,14.)

A TEST SZÓ JELENTÉSE A BIBLIÁBAN.

*„Isten - megalázva Önmagát - **megjelent testben**. Micsoda elgondolkodtató téma ez! Méltó az alapos elmélyülésre! Krisztus, a mennyei Fenség, ennek ellenére igen alacsonyra ereszkedett. Méltóságából és dicsőségéből azonban semmit nem veszített. Szegénység és hatalmas megaláztatás övezte az életét. A mi érdekünkben lett szegénnyé, hogy szegénysége által gazdagok lehessünk.” (EGW: 1SM 253)*

Akik tőlem eltérően, az új irányzat szerint gondolkodnak, azok a Bibliában ezt a szót, hogy **„test”**, szinte minden esetben a bűn által megfertőzött emberi természettel azonosítják. Jézusra alkalmazva ez azt jelenti szerintük, hogy az Ő emberi természetében, azaz a testében is, az úgynevezett testies indulatok és kívánságok örökletes hajlamai funkcionáltak, éppen úgy, mint a mi esetünkben. Annak érdekében, hogy e könyvem olvasói is megértsék ennek a problémának a lényegét, szükségesnek tartom, hogy néhány idézettel bemutassam és érzékeltessem, hogy miképpen értelmezik és magyarázzák a **„test”** szó jelentését, mint bibliai fogalmat, és miképpen alkalmazzák azt Jézusra.

„(I. Ján. 4,2-3.) Az apostol azt írja, hogy egyenesen az Isten Lelkét és az antikrisztus lelkét ismerhetjük meg abból, hogy valaki ezt vagy amazt vallja. Nyilvánvaló, hogy a test szónak valami különleges jelentése és jelentősége van itt, mivel ez az összes meghatározás, ami ebben az igében van és amin minden megfordul: Testben megjelent Üdvözítőnek valljuk Jézust, vagy pedig nem valljuk Őt testben megjelent Üdvözítőnek.” (Vankó Zsuzsa: Jézus Krisztus a testté lett Isten 1. old.)

„A Biblia fogalomvilágában egy külön nevet kap a bűneset utáni, megromlott, fertőzött emberi természet. A „test” lesz a neve, átvitt értelemben véve a szót. A test, mint teremtesbeli adottság, pozitív és értékes valami, Isten tökéletes alkotása, amely eredeti rendeltetése szerint a „Szentlélek *temploma*”. Átvitt értelmű, speciális használatánál azonban negatív tartalmat kap. Az az alapja ennek a szóhasználatnak, hogy a „*bűn törvénye*” az ember tagjaiban van (Róm.7,23.). A test hordozza, tartalmazza valamiképpen az ösztönös hajlamokat, benne vannak felírva törvényként. (Róm. 7,21.)” (Vankó Zsuzsa: Jézus Krisztus a testté lett Isten 6. old.)

„Mindenek előtt arra a tényre kell rámutatnunk, hogy minden esetben a SARX szó szerepel, amikor Jézus testté lételéről van szó az Újszövetségben. Az a test szó, amelynek átvitt értelmű jelentése is van, a bűn miatt megromlott emberi természetet is jelenti. Tehát nem a másik test szó, a SOMA jelöli Jézus testté-lételét, amelynek nincsen ilyen negatív, átvitt értelmű jelentése.” (Vankó Zsuzsa: Jézus Krisztus a testté lett Isten 11. old.)

Mindezek után nézzük meg röviden, összefoglalva még egyszer, hogy mit is állítanak ezek a kijelentések és magyarázatok!

Egyrészt azt állítják, hogy a teremtesbeli fizikai test a bűn rontása miatt egy jelképes fogalommá alakult át a Biblia fogalom-szótárában. Ebből viszont azt a következtetést vonják le, hogy Jézussal kapcsolatban az 1Jn. 4,2-3-ban a test szó alatt nem a valóságos fizikai testet kell érteni, hanem egy különleges jelentéssel bíró valamit, vagyis a bűn által megromlott jelképes testet.

Másrészt azt is állítják, hogy a görög Újszövetség két szót használ a test kifejezésére: SARX és a SOMA szavakat. Viszont ezek közül a Biblia csak a SARX szót használja Jézus testté-lételével kapcsolatban a jelképes test kifejezésére. Ezzel is azt

jelezve, hogy Jézus a jelképes testünket, a bűn miatt megromlott emberi természetünket is magára vette.

A következőkben vizsgáljuk meg ezeknek az állításoknak a megbízhatóságát az ihletett írások fényében! Mindenekelőtt azt jegyezném meg, hogy a teljes Biblia fogalomvilágában háromféle jelentése van a test szónak az emberrel kapcsolatban.

1. Meghatározza az emberi természet materiális részét, a fizikai értelemben vett testet, a hús és vér testet, vagyis az anyagot. Pl: *„És monda az ember: Ez már csontomból való csont, és **testemből** való **test**”* (1Móz. 2,23.). *„És tíz nap múlva szebbnek látszék az ő ábrázatuk, és **testben** kövérebbek voltak...”* (Dán. 1,15.). *„Ne aggodalmaskodjatok a ti éltetek felől, mit egyetek és mit igyatok; sem a ti **testetek** felől, mibe öltözködjetek.”* (Mt. 6,25.).

2. Jelenti az ember élő szervezetét, a fizikai lényünket és testünket uraló természetünket, az aktívan funkcionáló szervezetet, vagyis magát az életet, az élő tevékenységet. *„Menj el és fürödj meg hétszer a Jordánban, és megújul a te **tested**, és megtisztulsz.”* (2Kir. 5,10.). *„A sok tanulás fáradtságára van a **testnek**.”* (Préd. 12,14.).

3. Jelenti azonban azt a bűn által megromlott emberi természetet is, amit úgy is szoktunk mondani, hogy testies vagy érzéki. Ez a fogalom a megromlott belső emberünkkel kapcsolatos, inkább a lényünk lelki funkciójára utaló meghatározás. Ez alatt értjük a megromlott belső embert, vagyis a jelképes testet. *„Mert tudom, hogy nem lakik én bennem, azaz a **testemben** jó.”* (Róm. 7,18.). *„Óh, én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak **testéből**?”* (Róm. 7,24.). *„Van érzéki **test**...”* (1Kor. 15,44.). *„Ami **testtől** született, **test** az; és a mi Lélektől született, lélek az.”* (Jn. 3,6.).

Mivel az új irányzat inkább az Újszövetségi szövegekre építve próbálja bizonyítani az állítását, ezért most én is csak az újszövetségi igék kijelentését fogom vizsgálni. Mindenek előtt azt

kell kijelenteni, hogy az egyes igeszakaszok tartalmi jelentésének meghatározását, vagyis azt, hogy ott történetesen melyik testről van szó, SARX vagy SOMA, nem lehet csupán nyelvtanilag, és fordítói értelmezés alapján eldönteni. Az eredeti görög szöveg ugyanis váltó fogalomként használja a SARX és a SOMA szavakat a test meghatározására. Az az állítás ugyanis nem tartható fenn, miszerint csak a SARX szónak van átvitt értelmű jelentése a megromlott emberi természet jelölésére, de a SOMA szó már nem hordoz önmagában ilyen jelentést. A következő táblázatban található igeversek által szeretném bemutatni, hogy Pál apostol mennyire nem tett különbséget e két szó között a tartalmilag legkritikusabb írásában, a Rómabeliekhez írott levelének 6-8. fejezeteiben. Ezekben a szakaszokban megkülönböztetés nélkül használta mindkét szót, a jelképes test, vagyis a megromlott emberi természet megjelölésére és kifejezésére. Ez azonban nemcsak Pál írására jellemző, hanem az egész Szentírásra is.

SARX	SOMA
„Emberi módon szólok a ti testeteknek erőtlensége miatt.” (Róm. 6,19.)	„...hogy megerőtlenüljön a bűnnek teste ...” (Róm. 6,6.)
„Mert tudom, hogy nem lakik én-bennem, azaz a testemben jó.” (Róm. 7,18.)	„Ne uralkodjék tehát a bűn a ti halandó testetekben ...” (Róm. 6,12.)
„Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen.” (Róm. 8,7.)	„Óh, én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből ?” (Róm. 7,24.)
„Nem vagyunk adósok a testnek , hogy test szerint éljünk.” (Róm. 8,12.)	„Jóllehet a test holt a bűn miatt...” (Róm. 8,10.)

A következőkben három rendkívüli példában szeretném bemutatni és megerősíteni azt, hogy ezeknek a görög szavaknak

nem lehet csupán szótári értelmezéssel meghatározni a jelentésüket. Mindhárom példa Pál apostol tollából származik.

Az első idézetben egyetlen versben mindkét szót ugyanazon fogalom jelölésére használja. „*Mert ha **test** (szarx) szerint élték, meghaltok, de ha a **test** (szoma) cselekedeteit a lélekkel megöldöklitek, éltek.*” (Róm. 8,13.)

A másik versben ugyancsak Pál, már csak az egyik szó alkalmazásával próbálja kifejezni és meghatározni a testünk két ellentétes állapotával kapcsolatos üzenetét. „*Aki elválttatja a mi nyomorúságos **testünket** (szoma), hogy hasonló legyen az Ő dicsőséges **testéhez** (szoma).*” (Fil. 3,21.)

A harmadik példa pedig egészen különleges, mert itt Pál egyetlen mondanivaló körülírása és meghatározása érdekében mindkét szót igénybe veszi, és a két szónak az összevonásával fejezi ki, és mutatja be előttünk azt, amit szeretne elmondani. Először a mi érzéki, megromlott bűnös testünkre vonatkozóan írja: „*levetkezvén **az érzéki bűnök testét** (szomatosz tész szarxosz)...*” (Kol. 2,11). Másik esetben viszont Jézus testéről beszél ugyanilyen módon: „*Most mégis megbékéltetett **az Ő emberi testében** (szomati tész szarxosz) a halál által.*” (Kol. 1,22.). (A görög szöveg a *The Greek New Testament*-ből idézve)

A Jézus testté-lételével kapcsolatos igeversekben is ugyanezt a változtató alkalmazást figyelhetjük meg, vagyis hol ezt, hol a másik szót használja a Biblia.

SARX	SOMA
„Az Ige testté lett, és lakozott mi közöttünk.” (2Jn. 1,14.)	„Azért a világba bejöveletekor így szól... testet alkottál nekem.” (Zsid. 10,5.)
„Isten az Ő Fiát elbocsátván a bűn testének hasonlatosságában.” (Róm. 8,3.)	„Mert Őbenne lakozik az istenségnek egész teljessége testileg .” (Kol. 2,9.)
„Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, Ő is hasonlatosképpen részese lett	„És hogy megbékéltesse az Istennel mind a kettőt egy testben , a keresztfá által.” (Eféz.

<i>azoknak.” (Zsid. 2,14.)</i> <i>„Ki az Ő testének napjaiban...”</i> <i>(Zsid. 5,7.)</i>	2,16.) <i>„... most mégis megbékéltetett az Ő emberi testében a halál által...” (Kol. 1,21-22.)</i>
--	---

Ebből adódóan az az állítás sem tartható fenn, hogy a Jézus testté-lételével kapcsolatos igék mindig a SARX szót alkalmazzák. Jézussal kapcsolatban is váltófogalomként használja a Szentírás ezt a két szót, hol az egyiket, hol a másikat.

A fenti példák egyértelmű bizonyosságát adják annak, hogy nem lehet egy teóriát felépíteni arra, hogy a görög szöveg két szót is használ egy fogalom megjelölésére. Ez csupán a görög nyelv gazdagságát érzékelteti velünk ezen a területen, de semmi többet. Bár szótári használatban is megpróbálnak különbséget tenni a két szó között, a Biblia azonban következetesen váltófogalomként használja. A legkiemelkedőbb példája ennek Pál apostol írásában található, ahol ugyanazt a fogalmat, a mondat egyik részében SARX-nak mondja, a másik felében pedig SOMA-nak. *„Mert ha **test** /sarx/ szerint éltek, meghaltok, de ha a **test** /soma/ cselekedeteit a lélekkel megöldöklitek, éltek.”* (Róm. 8,13.).

Itt szeretném megjegyezni azt is, hogy egy téma nehézségeit nem lehet megoldani azzal, hogy még nehezebbé teszik bonyolult teológiai okfejtésekkel és nyelvi magyarázatokkal. Különösen akkor nem, ha ezeket a magyarázatokat egyesek csak másoktól vették át anélkül, hogy meggyőződtek volna annak hitelességéről, illetve megbízhatóságáról. Szeretném azt is hangsúlyozni, hogy a Biblia, és az abban megszólaló evangélium nem a teológusoknak íródott, hanem az embernek, vagyis minden embernek. Ez pedig azt jelenti, hogy a Biblia örömezenetét a legegyszerűbb ember is megértheti a Szentlélek segítségével, a teológusok tudományos magyarázata nélkül is. A teológusok sokszor csak abban működnek közre, hogy minél tudományosabb (bonyolultabb) változatban képviseljék egy adott

témában a Biblia tanítását, ahelyett, hogy minél jobban leegyszerűsítsék annak a megértését.

János apostol azt írja: „*valamely lélek Jézust **testben** (sarx) megjelent Krisztusnak vallja, az Istentől van; És valamely lélek nem vallja Jézust **testben** (sarx) megjelent Krisztusnak, nincsen az Istentől: és az az antikrisztus lelke*” (1Jn. 4,2-3.). Ezzel a kijelentésével viszont nem akar többet mondani, mint csak azt a tényt jelenteni ki, hogy a Megváltó valóban emberi testben jelent meg. Jézus a Betlehemben való megszületésekor valóban ember lett, valóságosan emberi testet öltött, nem csak úgy látszott, mintha teste lenne. A Szentírás egyes kijelentéseivel nem szabad ötvözni azt, amit csak sejtünk vagy gondolunk, mintha a saját gondolatunk az Ige gondolata, sőt, az Ige kinyilatkoztatása lenne.

A másként gondolkodóktól korábban idézett kijelentések viszont éppen azt akarják elültetni az emberekben, hogy ebben az igében feltétlenül a sorok között is kell olvasnunk. János apostol azonban csak arról beszél, hogy Jézus, aki a mindenség teremtetője volt, most Ő is az általa teremtetett anyagi világ törvényszerűségei alá került, testté lett, az általa teremtetett ember testét öltötte magára. Levetette az isteni létformáját, és emberi létformát /alakot, kinézetet, testet/ öltött magára, „*szolgai formát vett föl, emberekhez hasonlónak lett*” (Fil. 2,7.). Ettől kezdve Ő is ugyanúgy elfáradt, megéhezett, mint korának bármelyik embere. Ő is csak álomban tudta kipihenni magát, Őt is megkörnyékezte a szomorúság, a bánat, vagyis minden vonatkozásban az emberi szervezet teljessége határozta meg életét. Figyeljük meg ezzel kapcsolatban a Bizonyosságtétel kijelentéseit.

„Amikor Jézus emberi természetet öltött és megjelent mint ember, az emberi szervezet teljességének birtokában volt. Szükségei az ember szükségletei voltak. Testi szükségleteit ki kellett elégítenie, testi fáradságát, kimerültségét enyhítenie kellett. Az Atyához intézett imádság által

erősödött meg kötelességére és megpróbáltatásaira.” (EGW: SDA. B.C. 5. 1130,2.)

„Jézus minden dologban hasonlóvá tétetett az atyafiakhoz. Ő testté lett, mint mi vagyunk. Éhezett, megszomjazott és elfáradt. Táplálék tartotta fenn, és álom frissítette fel. Az ember sorsában részesült, mégis Isten szeplőtlen Fia volt, Ő volt a testben megjelent Isten.” (EGW: JÉ 255-256. old.)

„Krisztus magára vette az emberi természetet és eljött, hogy azonosuljon az emberiséggel, és hogy a mennyei Atyánkat kinyilatkoztassa a bűnös emberiségnek. Minden vonatkozásban hasonló lett testvéreihez. Testté lett, olyanán mint mi. Szenvedett éhséget, szomszóságot, fáradtságot. Táplálékkal kellett fenntartania életét, és álomban kellett kipihennie magát. Osztozott az emberek sorsában.” (EGW: 8.Test. 236,2.)

Ezek a bizonyágtételi szakaszok teljesen egyértelművé teszik, hogy mit kell érteni az alatt, hogy Jézus testté lett, hozzánk hasonlóan. A fentiek szerint semmiképpen sem a jelképes testet vette magára, amely már születésétől fogva a bűnre való hajlamokkal volt fertőzött. Ezekben a szakaszokban Ellen White világosan értelmezi Jézussal kapcsolatban a „**test**” szó jelentését és tartalmát. Egyértelművé teszi, hogy csupán az anyagi világ törvényszerűségei alá helyezett fizikai testről van szó, és semmi másról. Ezért senki sem veheti magának azt a bátorságot, hogy a saját elgondolásait – bármilyen szimpatikus, és esetleg még logikus is az a saját és mások szemében – az ihletett írások mellé, esetenként pedig még fölé is helyezze.

Miként a Bibliában, úgy a Bizonyágtételekben is vannak nehezebben érthető szakaszok. Vannak olyan szakaszok, amelyeknek igazi mondanivalója csak egy másik vagy harmadik szakasz tartalmának ismeretétől válik világossá. Sokan éppen ilyen esetekben érznek kísértést arra, hogy ők értelmezzék ezeket a szakaszokat, figyelmen kívül hagyva az ihletett írások egészének a mondanivalóját. Ilyen szakasz például az, amikor

Ellen White arról beszél, hogy Jézus „*a bűnös ember természetét*” vette fel. A Bizonyágtétel azonban ezzel csak azt akarja meghatározni, hogy Jézus nem a bűnbeesés előtti ember fizikumát vette fel a testet-öltésekor, hanem a bűnös ember fizikumát, amely fáradtságra, éhségre, szomorúságra, elcsüggedésre hajlamos, ami már a bűn következménye és rontása az emberi testben, az emberi természetben. Ha valaki többet akar tulajdonítani ennek az állításnak, az szembe fogja találni magát az ihletett írások egyéb kinyilatkoztatásaival. Ezekről a szakaszokról azonban majd csak később szeretnék beszélni.

MIT KELLETT JÉZUSNAK BIZONYÍTANI

A Jézussal kapcsolatban felmerülő egyik bizonyításra kerülő ellentét-pár témája az, hogy a földi életének ideje alatt Jézus teljesen ember volt, miközben nem szűnt meg teljesen Isten lenni.

Jézusnak a többi embertársához viszonyítva nem lehetett kiváltságosabb és előnyösebb helyzete. Ugyanolyan emberi lehetőségek között kellett élnie, mint bárki másnak. Amikor istenségének bizonyítására provokálták, akkor egyetlen esetben sem élt azzal a lehetőséggel, hogy megmutassa, ki is Ő valójában. Ezért Jézus kiemelten akarta hangsúlyozni, hogy Ő az emberi család tagjaként, valóságosan ember Fiaként él az emberek között.

Sátán sokszor szeretne volna rávenni Jézust ennek az ellenkezőjére, hogy inkább az isteni mivoltát tegye hangsúlyossá. A kísértés pusztájában is többször felvetette éppen ennek érdekében a kételkedő kérdését és kérését, „*ha Isten Fia vagy*” (Mt. 4,3.) akkor mond ezt, és tedd azt. A farizeusok is többször megkörtözték azért, hogy mennyei küldetése bizonyítására adjon valami jelt, tegyen valamilyen csodát előttük: „*kisértvén, kérék őt, hogy mutasson nékik mennyei jelt*” (Mt.16,1.). Még a

keresztén is ilyen cselekvésre szeretnék volna rávenni; „szabadítsd meg magadat; ha Isten Fia vagy, szállj le a keresztről!” (Mt. 27,40.).

Jézus még a főpap felszólítására sem kezdte el bizonygatni, hogy ki is Ő, hanem csak a főpap szavaira visszautalva mondta, hogy amit tőlem vársz, azt te már kimondtad. „*És felelvén a főpap, monda neki: Az élő Istenre kényszerítelek téged, hogy mond meg nekünk, ha te vagy-e a Krisztus, az Istennek Fia? Monda néki Jézus: Te mondad*” (Mt. 26,63-64.). Ezeknek az embereknek még a dicsőséges visszajöveteléről is úgy beszélt, hogy Ő ember Fiaként fog az Isten jobbán ülni. Az emberségének ilyen jellegű bizonyítására azért volt szükség, mert Jézus azt akarta megértetni velük, hogy amit most tesznek Vele, azt csak azért tehetik, mert Ő most csak emberként áll előttük, és nem Istenként. Ha élne az isteni hatalmával, akkor megsemmisülnének előtte.

Jézus soha nem mondott és nem tett olyat, önmaga igazolásával, és képességeinek bizonygatásával és mutogatásával, amivel a kíváncsiskodók igényét elégítette volna ki. Megváltói küldetését csak úgy teljesíthette eredményesen, ha ugyanolyan lehetőségekkel éli emberi létét, mint a kortársai, vagyis az istenségből adódó képességeit nem használja önmaga érdekében. Ha csak egyszer is igénybe veszi önmaga számára ezeket az istenségből adódó lehetőségeket, akkor többé nem lehetett volna az ember Helyettese és Megváltója.

Ugyanakkor az istenségét bizonygató szavak és tettek még ha ártatlan dolognak látszottak volna is, de a valóságban a hivalkodás, a büszkeség, és a magamutogatásnak az első lépéseivé lehettek volna, és a Biblia szerint ez már bűn. János apostol „*az élet kérdése*” (1Jn. 2,16.) fogalommal jelöli meg a bűn kísértésének ezt a formáját. Amikor tehát Jézus elutasította az ilyen irányú késztetéseket, akkor többek között ezért is tette.

Mivel Jézus Megváltóként jött, az ember helyetteseként, ezért Neki az emberi természet korlátai és gyengeségei szintjén kellett élnie, és így kellett ellenállnia a Kísértőnek, és legyőzni őt.

„Az ellenséget emberi természetben győzte le Krisztus. A Megváltó istenségének ereje és hatalma el volt rejtve. Emberi természetben győzött, erőért Istenre támaszkodva.”
(EGW: SDA 5. BC. 1108.)

„Kiállt minden olyan próbát, amely minket is érhet, és a maga részére nem vett igénybe olyan erőt, amelyet nem kínál fel nekünk is ingyen. Emberként találkozott a kísértéssel, és legyőzte azt, az Istentől kapott erő által.” (EGW: J.É. 16,f.)

„Emberként folyamodott Isten trónjához, míg emberi természetét mennyei erő járta át, amely összekötötte az emberit az istenivel.” (EGW: J.É. 302,1.)

Emberi mivoltában Neki hozzánk hasonlóan az Atya Isten vezetésére kellett hagyatkoznia. Semmit sem tehetett magától, hanem hozzánk hasonlóan napi vezetést kellett kérnie imában az Atyától. Ha Jézus nem ilyen módon éli itt, az emberek között az életét, ha csak egyszer is igénybe vesz olyan képességet, ami nekünk nem áll a rendelkezésünkre, akkor Sátán azonnal jelezte volna, hogy nem érvényes a megváltás. Ezért Jézusnak az „ellenség” tábora felé állandóan azt kellett bizonyítani, hogy emberi természetében és mivoltában éli az életét, és így cáfolta meg Sátán vádjait, amivel Istent rágalmazta meg.

Ugyanakkor a későbbi korok mindenkori tanítványai előtt is bizonyítania kellett, hogy Ő teljesen emberré lett, hozzánk hasonló emberré. Erre azért van szükség, hogy elhiggyük Neki, hogy teljesen együtt tud érezni velünk, meg tud érteni bennünket, hiszen Ő is hozzánk hasonló emberként élt itt a Földön.

Máskor pedig azért bizonygatja az emberi voltát, hol közvetlenül, hol közvetve az apostolok által, hogy a végső

ítélettel kapcsolatban megnyugtasson bennünket. Hiszen Ő, aki minden test bírójává tétetett, közülünk való emberként fogja meghozni és kimondani az ítéleteit. „*Ő az Istentől rendelt bírója élőknak és holtaknak*” (Csel. 10,42.). „*Mert az Atya nem ítél senkit, hanem az ítéletet egészen a Fiúnak adta... És hatalmat adott neki az ítélet-tételre is, mivelhogy embernek Fia*” (Jn. 5,22. 27.). Ezért „*nekünk mindnyájunknak meg kell jelennünk Krisztus ítélőszéke előtt, hogy kiki megjutalmaztassék aszerint, amiket e testben cselekedett, vagy jót, vagy gonoszt*” (2Kor. 5,10.).

A vitatott ellentétpár másik oldala szerint viszont Jézus több mint egy egyszerű ember, hiszen Ő a megígért Messiás, Ő az Istennek Fia, ebből adódóan Ő maga is teljesen Isten.

Mint az előzőekben láttuk, önmaga előnyére sohasem élt azzal a lehetőséggel, hogy istenségét bizonygassa a kíváncsiskodók és a rossz szándékú provokálók előtt. Annál inkább megtette ezt annak érdekében, hogy felrázza az embereket a lelki közönyükből, és megtérésre készítse, és ezzel segítse őket.

*„Krisztus azért indult késlekedve Lázárhoz, mert kegyelmi célja volt azokkal, akik még nem fogadták el Őt. Azért várt, hogy Lázár halálából való feltámasztásával a makacs, hitetlen népének újból bizonyítsa: Ő valóban ‘a feltámadás és az élet’ (Jn 11:25). Nem akarta feladnia a reményt a néppel, Izrael házának szegény, tévelygő juhaival kapcsolatban. Megszakadt a szíve megteretlenségük miatt. **Kegyelmében még egyszer bizonyítani akarta nekik, hogy Ő a Helyreállító, aki egyedül képes világosságra hozni az életet és a halhatatlanságot.** Ez olyan bizonyíték volt, melyet nem magyarázhattak félre a papok. Ezért késlekedett Bethániába menni. **Lázár feltámasztásával koronázta meg csodáit, Isten pecsétjét helyezte ezzel munkájára, isteni jogcímére.**”*
(EGW: J.É. 445-446.)

Minden csodája, amit tanítói szolgálata közben végzett, egy bizonyíték volt arra vonatkozóan, hogy az ígéretek

beteljesedtek, és most már „*Velünk az Isten*” (Mt. 1,23/b.). Amikor keresztelő János tanítványai felkeresték Jézust, a mesterük kételkedő kérdésével, akkor Jézus csak annyit válaszolt, „*Menjetek el, és jelentsétek Jánosnak, amiket hallottatok és láttatok*” (Mt. 11,4.). És Jánosnak ez a bizonyíték elég volt arra, hogy újra megerősödjön hite Jézusban, mint Isten Fiában, hiszen amit a tanítványai láttak és hallottak, azokat ismerte a próféták írásaiból, hiszen éppen ezek voltak megjövendőlvé a Messiásról.

Az emberek érdekében Jézus újra és újra kész volt bizonyosságát adni annak, hogy Ő Isten. Egyszer-kétszer megtette ezt a farizeusok és az írástudók érdekében is, de az esetek többségében csak kigúnyolták érte, és kiforgatták a szavait. Ilyen eset volt az is, amikor istenségének bizonyítására azt mondta nekik: „*Mielőtt Ábrahám lett, én vagyok*” (Jn. 8,58.). Jézusnak erre a kijelentésére úgy reagáltak, hogy köveket ragadtak, és meg akarták érte kövezni. A főemberek között kevesen voltak olyanok, mint Nikodémus, aki nyitott szívvel hallgatta Jézusnak azokat a szavait, amik az isteni küldetésére vonatkoztak. Ezért istenségének bizonyítását szolgáló csodáit inkább az egyszerű és szegény emberek között hajtotta végre. A Lázár feltámasztásával kapcsolatos eseményeket is ilyen bizonyítéknak szánta.

*„A csoda, mellyel Krisztus feltámasztotta Lázárt a halálból, az összes elhalt igazak feltámasztását jelképezi. Szavai és cselekedetei által Jézus a feltámadás Szerzőjének jelenti ki magát. Ő, aki hamarosan kereszthalált halt, ott állt a halál kulcsaival a sír legyőzőjeként, és kinyilvánította: **joga és hatalma van, hogy örök életet adjon.**”* (EGW: J.É. 447,2.)

„Miért kételkednél hatalmamban? Miért szállsz szembe utasításaimmal? Szavamat adtam. Ha hiszel, meglátod az Isten dicsőségét. Természeti lehetetlenségek nem akadályozhatják a Megváltó munkáját.” (EGW: J.É. 450,1.)

„'Vegyétek el a követ' (Jn 11:39). Krisztus megparancsolhatta volna a kőnek, hogy mozduljon el, és az engedett volna

szavának. Utasíthatta volna a Mellette álló angyalokat, hogy tegyék ezt meg. Parancsára láthatatlan kezek távolították volna el a követ. Azonban emberi kezeknek kellett elvenniük azt. Krisztus így mutatta be, hogyan működik együtt az ember Istennel. Amit emberi erő megtehet, azt nem isteni erő hivatott megtenni.” (EGW: J.É. 450,2.)

„’És mikor ezeket mondá, fennszóval kiálta: Lázár, jöjj ki!’ (Jn 11:43). Tiszta, átható hangja átjárja a halott fülét. Amint beszél, az istenség átvillan az emberen. Isten dicsősége világítja meg arcát, az emberek látják rajta hatalmának biztosítékát. Minden szem a barlang bejáratára szegeződik. Minden fül odafordul, hogy meghallja a legkisebb neszt is. **Mély, fájdalmas érdeklődéssel várja mindenki Krisztus istenségének próbáját, a bizonyítékot, mely vagy alátámasztja állítását, hogy Ő Isten Fia, vagy örökre kioltja a reményt.**” (EGW: J.É. 451,1.)

„Mialatt azonban a fivér, a nővérek, a barátok örvendeznek, hogy újra együtt lehetnek; Jézus visszavonul. Amikor keresik **az Életadót**, már sehol sem találják.” (EGW: J.É. 451,3.)

Szomorú tény, hogy amikor az Isten, mint Ige, testté lett, az övéi közé jött, akkor éppen az övéi nem ismerték fel, és nem fogadták be Őt. Ha képesek lettek volna befogadni, akkor az Isten fiaivá válhattak volna. Sajnálatos dolog, hogy miközben az élettelen természet felismerte Őt, és engedelmeskedett szavának, addig azok, akikért vállalta az egész megváltói küldetését, azok minden bizonyíték ellenére sem fogadták el Istenükként.

„A tenger ismerte hangját és engedelmeskedett parancsának. A betegség és a halál felismerték hatalmát, és átengedték Neki áldozataikat. A Nap ismerte Őt, és haláltusájának a látványa elől eltakarta arcának világosságát. A sziklák ismerték Őt, és kiáltására darabokra

törtek össze. Az élettelen természet ismerte Krisztust, és tanúbizonyságot tett istenségéről.” (EGW: J.É. 679,f.)

Általában négy pont köré csoportosulnak azok a bizonyítékok, amiket fel lehet sorolni Jézus istenségének bizonyítására a Biblia alapján. Ezek a következők:

1. Mint Istennek, emberi létformájában is élete volt önmagában. Ezért az Ő életét nem lehetett elvenni, hiszen Ő az élet forrása volt még mások számára is. *„Mert amiként az Atyának élete van önmagában, akként adta a Fiúnak is, hogy élete legyen önmagában”* (Jn. 5,26.). *„Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt. Senki sem veszi azt el én tőlem, hanem én teszem le azt én magamtól. Van hatalmam letenni azt, és van hatalmam ismét felvenni azt.”* (Jn. 10,17-18.). Az életét tehát csak önként, Ő maga tehette le, és ezt meg is tette a Golgota keresztnél. Mielőtt meghalt, azt mondta: *„Atyám, a te kezeidbe teszem le az én lelkemet”* (Lk. 23,46), és ezután meghalt.
2. Mint Isten, nemcsak a Szentlélek által volt képes csodákat tenni, hanem a saját isteni hatalmával is. Kísértéseinek nagy része éppen ezzel volt kapcsolatos, hiszen Sátán mindig arra szerette volna rávenni, hogy éljen azzal a lehetőséggel, ami a kezében van, használja az isteni hatalmát arra, hogy önmagán segítsen különböző helyzetekben. Bár nem ilyen szándékkal és céllal, de mégis számtalan alkalommal végzett olyan csodát, amik az istenségének bizonyítékai voltak. Ilyen bizonyító alkalom volt a Lázár feltámasztásának eseménye is, és az is, amikor a démoni erők fölött nyilatkoztatta ki hatalmát, akik kénytelenek voltak parancsoló szavának engedelmeskedni. Ilyen eset volt az is, amikor a kiűzött démonok *„kérék őt, hogy ne parancsolja nekik, hogy a mélységbe menjenek”* (Lk. 8,31.).

3. Mint Isten, rendelkezett azzal a szuverén isteni joggal és hatalommal, hogy megbocsássa a bűnöket. Amikor egy betegnek azt mondta, hogy *„megbocsáttattak néked a te bűneid”*, akkor sokan felzúdulnak, mivel azt gondolták, hogy *„ez káromlást szól”,* hiszen *„kicsoda bocsáthatja meg a bűnöket, hanemha egyedül az Isten?”*. Jézus viszont igényelte magának ezt az Istent megillető jogot, ezért azt mondta nekik: *„megtudjátok, hogy **az ember Fiának van hatalma e földön a bűnöket megbocsátani**”* (Mt. 9,2-3. Mk. 2,5-10.).
4. Mint Isten, több alkalommal is elfogadta az Istennek kijáró tiszteletet és imádatot. Egy alkalommal *„A hajóban levők hozzámenvén, **leborultak előtte**, mondván: Bizony Isten fia vagy!”* (Mt. 14,33.). Feltámadása után pedig találkozott a tanítványaival, és akkor Tamás hitvallása is az imádatnak egy megnyilatkozása volt, hiszen azt mondta: *„Én Uram és én Istenem!”* (Jn. 20,28.). Amikor Galileában találkozott a tanítványaival, akkor ők is leborulva köszöntötték, és adtak neki tiszteletet (Mt. 28,17.). Jézus már szolgálata kezdetén *„az Istent is saját atyjának mondotta, **egyenlővé tévén magát az Istennel**”* (Jn. 5,18/b.). Ezért természetes az a kijelentése is: *„Hogy mindenki úgy tisztelje a Fiút, miként tisztelik az Atyát. Aki nem tiszteli a Fiút, nem tiszteli az Atyát, aki elküldte Őt.”* (Jn. 5,23.). Így imádták Őt a tanítványok akkor is, amikor végleg elhagyta őket, és felment a Mennybe: *„Ők pedig **imádván Őt**, visszatérének nagy örömmel Jeruzsálembe”* (Lk. 24,52.).

MENNYIRE LETT AZ EMBERI TERMÉSZET RÉSZESE?

Sokan azok közül – akik az új krisztológiai tanítást ugyan nem tudják befogadni – de zavarba jönnek, ha a Bizonyásgátételekből vett idézetek között olyan kijelentésekkel találkoznak, mint az alábbiak is:

„Krisztus... a bűnös emberi természetünket vette fel...” (EGW: VR 79,3. – JÉ. 84,5.)

„...az elbukott állapotban lévő ember természetét öltötte magára...” (EGW: SDA BC 5. 1131,3.)

„...megromlott állapotában öltözte magára az emberi természetünket.” (EGW: Idők. Jel. 1898. VI. 9.)

Amit itt Ellen White állít, az a legtermészetesebb dolog, Ő nem mondhatott, illetve nem írhatott mást. A problémát azonban nem is ez jelenti, hanem inkább az, hogy ki milyen tartalommal tölti meg Jézusra vonatkoztatva ezeket a kijelentéseket és állításokat. A különböző gondolkozás és állásfoglalás erről a kérdésről éppen abból adódik, hogy az ismereteink különbözőségei miatt nem ugyanazt értjük ki az adott kijelentés üzenetéből.

Jézusról tudjuk, hogy Ő nemcsak egy olyan ember volt, mint közülünk bárki, hanem azt is tudjuk, hogy Ő Isten-ember volt. Ebből adódóan Neki volt egy isteni és egy emberi természete, és ez a két természet Benne, általunk nem felfogható módon egyesült. Különösen szeretném hangsúlyozni, hogy **egyesült**, és nem egymástól elkülönülten, sőt egymással szembeállva volt jelen benne a két természet.

*„Emberi és isteni titokzatosan egyesült, **ember és Isten eggyé vált**. Ebben az egységben találjuk meg az elbukott faj reménységét. Krisztusra tekintve emberi mivoltában Istenre nézünk, és dicsőségének ragyogását látjuk Benne.”* (EGW: SDA BC. 5. 1130,4.)

Ha valaki azt állítja, hogy Jézus a belső, lelki természetében bűnös hajlamokkal született és élt, annak az embernek tagadnia kell azt, hogy Jézusban az emberi és az isteni természet egyesült, mivel a két állítás teljesen kizárja egymást. Jézusnak nem volt két belső embere. Ha azt mondjuk, hogy Jézusban az emberi és az isteni egyesült, akkor ezzel azt mondjuk, hogy az egyesülésből adódóan mind a kettő szent és tiszta kellett legyen, vagy mind a

kettő a bűn hajlamaitól fertőzött. Mivel azonban azt senki sem állítja, hogy Jézusnak az isteni természete is fertőzött lett volna a bűn hajlamaitól, így csak az marad, hogy az egyesülésből adódóan az emberi természete is szent és tiszta kellett legyen. Most azonban menjünk még közelebb ehhez a kérdéshez.

Mint minden embernek, így Jézusnak is, az emberi lényében volt egy fizikai természete, és egy lelki természete. A Jézus emberi természetével kapcsolatos értelmezések problémáit mindig az okozza, hogy a legtöbben csak általánosságban gondolkoznak a természetről, vagyis nem tesznek különbséget, nem különválasztottan beszélnek a fizikai és a lelki természetről. Ez a két természet ugyanis bizonyos szinten külön választható bennünk is, és Jézusban is. Jézusnak az emberi-lelki természetéről, amely az Ő emberi személyiségének tulajdonságait, hajlamait, indítékait, stb. hordozta, csak azt lehet mondani, hogy tökéletesen szent volt, teljesen tiszta a bűn mindenféle átkos következményétől. Ezért mondhatta az angyal Máriának: „*ami születik is **szentnek** hívatik...*” (Lk. 1,35.). Ott akkor ugyanis nem az isteni, hanem az emberi rész, az emberi lény született meg. És erről az emberi részről állította az angyal azt, hogy „szent”. Ilyen szempontból azonban figyeljük meg a Bizonyosságtétel következő szakaszait is.

„Soha, semmiképpen se hagyjuk azt a leghalványabb benyomást sem az elmében, hogy rosszra való hajlam, vagy egy halvány folt lett volna Benne.” (EGW: SDA BC 5. 1123,6.)

„Emberi természetében megőrizte az isteni jellem tisztaságát.” (EGW: Ifj. Nev. 1898. VI. 2.)

„Lelki természete szabad volt a bűn minden nyomától” (EGW: Idők Jel. 1897. XII. 9.)

„Senminémű aggodalmunknak sem kellene legyen Krisztus emberi természetének tökéletes büntelen voltát illetően.” (EGW: SDA 5BC. 1131,4.)

*„Emberi természetében az isteni jellem megtestesülése volt. Isten az Ő Fiában megtestesítette a maga tulajdonságait; hatalmát, bölcsességét, jóságát, tisztaságát, igazságát és jóakarátát. **Benne lakott, noha emberi testben, minden tökéletesség, minden kiválóság.**” (EGW: Ifj. Nev. 1897. IX. 16.)*

Amikor a bizonyágtétel ilyen egyértelműen beszél Jézus emberi lelki-természetének tisztaságáról, akkor nézzük meg, hogy ugyanakkor mit mondanak az emberi természetének fizikumáról, a fizikai természetéről, annak állapotáról.

„Isten megengedte, hogy Fia mint emberi gyöngeségeknek alávetett, gyámoltalan csecsemő eljöjjön e világba, amelyet Sátán magáénak igényelt.” (EGW: JÉ. 32,4.)

„Amikor Jézus emberi természetet öltött és megjelent mint ember, az emberi szervezet teljességének birtokában volt. Szükségei az ember szükségei voltak.” (EGW: SDA. BC 5. 1130,2.)

„Jézus minden tekintetben hasonlatos volt felebarátaihoz. Testté lett, amilyenek mi vagyunk. Éhezett, megszomjazott, elfáradt. Az étel megerősítette, az alvás felfrissítette. Osztozott az emberi sorsban...” (EGW: JÉ 255-256.)

Az ember fizikai természetének annyira birtokában volt, hogy a bűn által megrontott és fertőzött anyagi világ törvényszerűségei az Ő testében (szervezetében) is ugyanúgy hatottak, mint korának bármelyik emberében. Ez azt jelentette, hogy Ő is olyan testet vett magára, amely Ádámtól kezdve már a bűn négyezer éves rontását hordozta magán, olyan testet, amelyet a romlás és a halál csirái folyamatosan elgyengítettek.

Egyedül Isten képes a romlásnak ezt a folyamatát megállítani. Isteni hatalmából adódóan Jézus is ellenállhatott volna ennek a romlási folyamatnak a saját testében. Neki azonban az emberi lehetőségek szintjén kellett maradni, és így élnie a bűn világában.

„Segíthetett volna az emberi természetén, hogy ellenálljon a betegség rohamainak, az Ő isteni természetéből kiáradó életerő által, és az emberibe plántált romolhatatlan életerő folytán. De lealacsonyította magát az emberi természet szintjére.” (EGW: SDA BC. 5. 1127,2.)

„Alkata erős és egészséges volt, egész életén át ügyelt a természet törvényeire, és azokkal összhangban élt.” (EGW: VR. 39,2. – Jé. 34,3.)

Jézus a megváltásunk érdekében csak az emberi lehetőségek szintjén védekezhetett emberi testében, a betegség és romlás irányába ható törvényszerűségek ellen. Ez a lehetőség a mi számunkra is fennáll. A testünket uraló törvényszerűségek megismerése és figyelembevétele, az egészségügyi életmód evangéliuma mindannyiunk lehetősége. Jézushoz hasonlóan mindannyian élhetünk vele. Ezért Pál apostol éppen erre szólít fel bennünket: *„Azért akár esztek, akár isztok, akármit cselekesztek, mindent az Isten dicsőségére míveljeteK”* (1Kor. 10,31.).